

Vyvěšeno dne: 16. 7. 2026

Svěšeno dne: 30. 7. 2026

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Obora OBELISK s.r.o.**, sídlem Lednická 22/78, Břeclav, zastoupena Mgr. Michalem Staňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2025, č. j. 8 A 110/2024-76,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze žalobkyně napadla rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 11. 2024, č. j. MZP/2024/290/1619 (dále též jen „*žalované rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2319. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný podle § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“) nevyhověl námitce žalobkyně proti zařazení pozemku p. č. 2041/5 v k. ú. Lednice na Moravě do Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále jen „CHKO Soutok“).

[2] Městský soud žalobu jako nedůvodnou výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud především odmítl tvrzení žalobkyně, že její pozemek (orná půda) chybí v popisu předmětu ochrany záměru. Uvedl, že z detailnějšího popisu předmětu ochrany, jímž je mimo jiné krajina s typickým krajinným rázem, je zřejmé, že orná půda do něj spadá; úvodní popis v bodě 3 záměru přitom není taxativní. Žalovaný dále ve správních rozhodnutích rozvedl, v čem spočívá přírodní hodnota předmětného pozemku: pozemek je součástí předmětu ochrany, neboť orná půda tvoří harmonicky utvářenou krajinu s typickým

krajinným rázem, a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti s vodním režimem a dalšími ekologickými vazbami v území.

[4] K žalobní námitce, podle níž žalovaný předtím, než přistoupil k záměru na vyhlášení CHKO Soutok, ignoroval požadavek na tzv. *přednostní ochranu* (tj. ochranu realizovanou v součinnosti s vlastníky pozemků) městský soud odkázal na odůvodnění správních orgánů a uzavřel, že žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč smluvní ochrana dotčeného území nepřicházela v úvahu. Závěr žalobkyně, že žalovaný měl nejprve zrušit ochranu evropsky významné lokality a teprve poté zahájit vyhlášení CHKO, podle městského soudu ze zákona nevyplývá a vzhledem k vysvětlené nemožnosti smluvní ochrany by takový postup námitkám žalobkyně nevyhověl.

[5] Městský soud proto dovedl, že správní orgány ve svých rozhodnutích, resp. v záměru na vyhlášení CHKO Soutok, svůj postup dostatečně vysvětlily a zdůvodnily. Současně připomněl, že do správního uvážení žalovaného může soud zasáhnout pouze tehdy, překračuje-li zákonem stanovené meze nebo je zneužívá; takovou vadu v nyní posuzované věci neshledal.

[6] Důvodnými neshledal městský soud ani ostatní námitky žalobkyně, konkrétně překročení lhůty pro rozhodnutí o námitkách podle § 40 odst. 4 ZOPK, pochybnosti o nestrannosti a objektivitě Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, odkaz na probíhající řízení o pozemkových úpravách, jakož i námitku, že nástroje, jimiž je možné motivovat vlastníky pozemků k šetrnějšímu hospodaření, jsou využitelné i bez nutnosti vyhlášení CHKO.

[7] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále „*stěžovatelka*“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Napadený rozsudek je dle stěžovatelky nezákonný a nepřezkoumatelný. Stěžovatelka namítá zcela chybnou aplikaci závěrů o podmínkách smluvní ochrany dotčených pozemků, která měla být upřednostněna před plošnou ochranou ve formě CHKO. Odůvodnění těchto závěrů je současně zcela nedostatečné.

[9] Podle stěžovatelky došlo při přípravě a přijímání nařízení vlády, kterým byla vyhlášena CHKO Soutok, k porušení čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod („*Listina*“) a rovněž byla porušena některá ustanovení ZOPK. Stěžovatelka tvrdí, že vyhlášená ochrana ji neúměrně zkracuje na jejím vlastnickém právu (čl. 11 Listiny), neboť zařazením dotčeného pozemku do CHKO Soutok došlo k omezení výkonu jejího vlastnického práva a ke snížení hodnoty pozemku. Stejně tak došlo k omezení práva stěžovatelky na podnikání (čl. 26 Listiny) ve smyslu omezení možnosti hospodařit na jejím pozemku. Nezákonná je dle stěžovatelky rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády, nikoliv zákonem.

[10] Stěžovatelka má za to, že na dotčeném pozemku v rozporu s § 25 ZOPK absentuje zamýšlený předmět ochrany. Z chybějícího výčtu dlouhodobých cílů ochrany na str. 3 záměru a z toho, že zemědělsky obhospodařované půdy jsou uváděny pouze ve III. zóně na str. 6 záměru, vyplývá, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje předmět ochrany. V takovém případě nelze prokázat smysl ochrany odůvodňující zásah do ústavně zaručených práv. Ustanovení § 25 ZOPK stanoví „*kvalitu*“ území, jež má být chráněno, mj. jde o přirozené ekosystémy lesních porostů. Žádný přirozený ekosystém lesních porostů se však v dotčeném území nevyskytuje.

[11] Žalovaný ani městský soud se dále nevypořádali s námitkou, proč žalovaný nepostupoval podle § 45c odst. 5 ZOPK. Stěžovatelka má za to, že odkazem na test proporcionality toto pochybení nelze zdůvodnit, obzvláště za situace, kdy subjekty dotčené záměrem vyjadřovaly

pokračování

zájem jednat o smluvní ochraně. Stěžovatelka vysvětluje, že území dotčené nařízením o vyhlášení CHKO Soutok je již zařazeno pod ochranu evropsky významné lokality. Podle § 39 ZOPK má být ochrana takových území realizována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Stát se ovšem v tomto případě rozhodl zcela ignorovat princip součinnosti a zvolil direktivní postup, který je v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti k jednotlivým námitkám rekapituloval argumentaci městského soudu, s níž se ztotožňuje. Zdůraznil, že dotčené evropsky významné lokality (EVL) *Soutok – Podluží a Niva Dyje* nebyly ke smluvní ochraně nabídnuty zejména proto, že v době zařazení těchto EVL do evropského seznamu již pro tyto lokality byla jako forma ochrany navržena CHKO. Dosavadní tzv. *základní ochrana* v dané lokalitě není dostatečná. Na základě testu proporcionality provedeného v záměru CHKO Soutok byla smluvní ochrana vyhodnocena jako neuskutečnitelná. Režim smluvní ochrany se poté neuplatní ve vztahu k třetím osobám – vůči těm se uplatní pouze obecná podmínka zákazu poškozování území podle § 39 odst. 2 ZOPK.

[13] Proces vyhlášení CHKO Soutok byl podle žalovaného v souladu se zákonem. Nedošlo k omezení práv stěžovatelky, o čemž svědčí její podání námitek proti záměru. Stěžovatelka má stále právo dotčený pozemek vlastnit. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil potřebu zahrnout pozemek stěžovatelky do záměru, vyhodnotil míru dotčení práv vlastníka a zmínil možné kompenzační prostředky například v podobě finanční náhrady za ztížení zemědělského hospodaření. Z § 58 ZOPK pak vyplývá povinnost každého strpět při užívání přírody a krajiny omezení plynoucí z tohoto zákona. Stejně tak lze na ústavní úrovni omezit ochranu vlastnictví, pokud to vyžaduje veřejný zájem. Tím je v tomto případě ochrana území formou CHKO.

[14] V žalovaném rozhodnutí se detailně popisuje, že dotčený pozemek stěžovatelky, přestože je obhospodařovanou půdou, tvoří nedílnou součást několika navržených předmětů ochrany. Orná půda má navíc nezastupitelnou roli v utváření charakteristického krajinného rázu zemědělské krajiny jižní Moravy a je výslovně uvedena i v samotném podrobnějším popisu jednotlivých předmětů ochrany uvedených v záměru.

[15] Žalovaný dále poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 17/25, kterým byl zamítnut návrh skupiny poslanců na zrušení nařízení vlády č. 55/2025 Sb., o Chráněné krajinné oblasti Soutok. Z tohoto nálezu podle žalovaného mimo jiné plyne, že institut smluvní ochrany podle § 39 ZOPK se vztahuje primárně k maloplošným zvláště chráněným územím, nikoli k CHKO, a že faktický dopad vyhlášení CHKO Soutok na výkon vlastnického práva je vzhledem ke stávající ochraně území a možnosti kompenzací podle § 58 ZOPK minimální. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Úvodem je třeba předeslat, že typově stejnou kasační stížností po stránce skutkové i právní se Nejvyšší správní soud zabýval mj. v rozsudcích ze dne 30. 5. 2025, č. j. 22 As 4/2025-59, ze dne 30. 5. 2025, č. j. 10 As 17/2025-66, ze dne 11. 6. 2025, č. j. 10 As 16/2025-52, ze dne 12. 6. 2025, č. j. 22 As 34/2025-62, ze dne 24. 6. 2025, č. j. 1 As 23/2025-40, ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 As 63/2025-40, ze dne 18. 7. 2025,

č. j. 5 As 61/2025-44, a ze dne 21. 8. 2025, č. j. 21 As 27/2025-54. Právní východiska těchto rozhodnutí následně potvrdil i nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/25. V uvedených případech byly uplatněny zcela totožné kasační námitky jako ve věci nyní projednávané. Na závěrech uvedených ve výše specifikovaných rozsudcích kasační soud nehodlá ničeho měnit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

[19] Ještě před samotným posouzením kasačních námitek stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že obecně platí, že míra podrobnosti odůvodnění rozsudku je dána především kvalitou žalobní argumentace. Stejně jako žaloba je i kasační stížnost velmi obecná a stručná a v podstatě jen kopíruje žalobní námitky. Stěžovatelka totiž téměř nijak nereaguje na rozsudek městského soudu a na argumentaci v něm obsaženou a v zásadě jen opakuje svá předchozí tvrzení. Takováto podoba kasační stížnosti je proto na samotné hranici možností jejího věcného posouzení (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[21] Podle stěžovatelky městský soud dostatečně nevypořádal námitku týkající se možnosti smluvní ochrany pozemků. Nejvyšší správní soud této námitce nemůže přisvědčit, neboť městský soud tyto námitky vypořádal v odstavcích 52 až 55 odůvodnění napadeného rozsudku; zejména se ztotožnil s vysvětlením žalovaného, proč nebyla smluvní ochrana dotčeného území vhodným a proveditelným nástrojem, a proč ze zákona neplynula povinnost nejprve rušit ochranu evropsky významné lokality. Stěžovatelka ostatně blíže neupřesnila, které své závěry městský soud dostatečně neodůvodnil, případně které žalobní body opomenul vypořádat. Z kasačních námitek je zjevné, že stěžovatelka ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením věci městským soudem, což ovšem nelze zaměňovat se zmíněnou nepřezkoumatelností.

[22] Lze ostatně obecně konstatovat, že z napadeného rozsudku je patrné, jak městský soud o žalobě, tj. o všech žalobních bodech, rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek městského soudu není ani vnitřně rozporný. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto naplněn není.

[23] Pokud jde o otázku právního posouzení věci městským soudem [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatelka v kasační stížnosti přestřela v zásadě dva stěžejní argumenty. První námitka se týkala absence předmětu ochrany na intenzivně obhospodařované půdě stěžovatelky a s tím souvisejícího zásahu do jejího vlastnického práva provedenou regulací. Ve druhé námitce stěžovatelka namítala nevyužití smluvní ochrany dle § 45c odst. 5 ZOPK.

pokračování

[24] K námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčeném pozemku se již vyjádřili městský soud i žalovaný (zejména odstavce 47 až 51 odůvodnění napadeného rozsudku a odůvodnění správních rozhodnutí vztahující se k pozemku p. č. 2041/5 v k. ú. Lednice na Moravě). Stěžovatelka již v námitkách (jakož i v rozkladu a žalobě) uváděla, že orná půda nemůže být předmětem zvolené ochrany, respektive že na dotčeném pozemku chybí její požadovaný smysl. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s odůvodněním obou správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu k této otázce (jak byly stručně rekapitulovány výše), protože lze odkázat na tam podané přesvědčivé vysvětlení, proč rovněž orná půda spadá do předmětu ochrany; úkolem kasačního soudu není opakovat závěry již vyřčené v předcházejících rozhodnutích, považuje-li je za věcně správné a vyčerpávající. Nelze nadto přehlédnout, že v kasační stížnosti stěžovatelka používá spojení „*intenzivně obhospodařovaná půda*“, aniž však blíže specifikuje, jakým způsobem na pozemku hospodaří a jak konkrétně bude v této činnosti omezena. Rovněž tvrzení o omezení vlastnického práva stěžovatelka ponechala v obecné rovině a nijak nedoložila ani snížení hodnoty svého pozemku. Ani tato námitka proto není důvodná.

[25] Dle stěžovatelky se dále žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c ZOPK. Stěžovatelka má za to, že došlo k porušení zákona, neboť k vyhlášení zvláště chráněného území došlo, aniž by byla oslovena se žádostí o uzavření smluvní ochrany dotčeného pozemku; namísto toho bylo bez dalšího vyhlášeno zvláště chráněné území.

[26] Jak již bylo uvedeno, ze správních rozhodnutí i z rozsudku městského soudu je zřejmé, že se žalovaný i městský soud otázkou smluvní ochrany zabývali (viz zejména odstavce 52 až 55 odůvodnění napadeného rozsudku a příslušné pasáže odůvodnění správních rozhodnutí), přičemž uvedli, že vzhledem k roztržičnosti vlastnických vztahů na území zamýšlené CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Nadto žalovaný podotkl, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovu pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

[27] Podle § 45c odst. 4 ZOPK *k zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich částí vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*

[28] Podle § 45c odst. 5 ZOPK *orgány ochrany přírody do 30 dnů ode dne vyhlášení nařízení vlády podle odstavce 1 ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv upozorní formou veřejné vyhlášky podle § 25 správního řádu vlastníky pozemků v evropsky významných lokalitách nebo jejich částech, jejichž ochranu je podle nařízení vlády podle § 45a odst. 2 třeba zajistit vyhlášením zvláště chráněného území, že jejich ochrana na dotčeném pozemku v případě, že to § 39 připouští, může být zajištěna smluvně. Pokud vlastník pozemku ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení upozornění neučiní žádný písemný úkon směřující k uzavření smlouvy, nebo na základě tohoto úkonu nedojde ve lhůtě dvou let k uzavření smlouvy podle § 39, bude evropsky významná lokalita vyhlášena jako zvláště chráněné území v kategorii ochrany stanovené národním seznamem, a to postupem stanoveným tímto zákonem pro vyhlášení zvláště chráněného území příslušné kategorie. Vyhlášení zvláště chráněných území podle odstavce 4 provedou příslušné orgány ochrany přírody nejpozději do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu.*

[29] Konečně z § 39 odst. 1 ZOPK se podává, že *ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní*

přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či obrozžených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.

[30] Jak je patrné z citovaných ustanovení ZOPK, pro evropsky významné lokality (kam spadá rovněž dotčený pozemek) lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, zvolit ochranu na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Z textu zákonného ustanovení lze usuzovat, že smluvní způsob ochrany EVL je alternativou především k vyhlásování maloplošných zvláště chráněných území, byť smluvní ochranu nelze *a priori* vyloučit ani u většího území (viz také HANÁK, J. § 39 [Smluvní ochrana]. In: VOMÁČKA, V., KNOTEK, J., KONEČNÁ, M., HANÁK, J., DIENSTBIER, F., PRŮCHOVÁ, I. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 285, marg. č. 2–3.). Žalovaný při posuzování předmětu ochrany v rámci testu proporcionality vážil jednotlivé možnosti ochrany, přičemž s ohledem na majetkové vztahy v území, efektivitu ochrany a charakter dotčených pozemků uzavřel, že smluvní ochrana není vhodná ani proveditelná.

[31] Z ustanovení § 39 odst. 1 ZOPK rovněž vyplývá, že smluvní ochrana u EVL připadá v potaz pouze tehdy, není-li již zvláště chráněna podle tohoto zákona (věta druhá). Není přitom sporu, že se na části území obou EVL (Soutok – Podluží a Niva Dyje) nachází zvláště chráněná území – národní přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní rezervace, u nichž nelze smluvní ochranu dle § 39 ZOPK realizovat ani právně. Území CHKO Soutok by tak bylo rozdrobeno do několika režimů ochrany (maloplošná zvláště chráněná území, smluvní ochrana a CHKO), což by přineslo problematické zajištění systematické a komplexní péče o území jako celek. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani tato námitka není důvodná. Stejným směrem ostatně vyznívá i nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/25, podle něhož smluvní ochrana nepředstavuje u takto rozsáhlého území s tisíci vlastníky pozemků reálnou alternativu schopnou zajistit cíl ochrany ve srovnatelné intenzitě a komplexnosti.

[32] Konečně, namítá-li stěžovatelka, že k omezení jejího vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny, ani tomuto argumentu nelze přisvědčit. Vznik CHKO je sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost vyhlásit CHKO, způsob jejího vyhlášení i základní podmínky ochrany stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. ZOPK). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou toto nařízení (pro jehož vydání není třeba zákonné zmocnění, jelikož toto zmocnění obsahuje již čl. 78 Ústavy) přímo navazuje. Ostatně i čl. 11 odst. 4 Listiny, který limituje nucené omezení vlastnického práva, a ze kterého stěžovatelka vychází, používá pojem „na základě zákona“, a nikoliv (přímo) „zákonem“. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/25 výslovně potvrdil, že nařízení vlády č. 55/2025 Sb., o CHKO Soutok, bylo přijato zákonem předvídaným způsobem, sleduje legitimní cíl ochrany přírodního bohatství a ob stojí v testu proporcionality.

[33] Lze tak uzavřít, že pozemek stěžovatelky byl do záměru CHKO Soutok zařazen v souladu se zákonem, přičemž námitky stěžovatelky na tom nemohly nic změnit. Nelze zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší pro vlastníky dotčených nemovitostí jistá omezení,

pokračování

stěžovatelka ovšem dostatečně netvrdila a nedoložila, že tato omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah stanovené ochrany. Stěžovatelka byla upozorněna na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu; smysl a účel zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen již správními orgány a při vyhlásování CHKO byl dodržen zákonný postup. Není tak naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[34] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[35] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož byla stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. července 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu